

Magiškieji vienaragiai

UŽKERĖTA UPĖ

Zanna Davidson.

TYTOJALBA

NUO

7

IKI

9

METŲ

Zanna Davidson

Magiškieji
vienaragiai
UŽKERĖTA UPĖ

Iliustravo

Nuno Alexandre Vieira

Iš anglų kalbos vertė

Darius Grėbliūnas

VILNIUS 2018

Susipažink su
vienaragiais

Astra

Zoja

Sorelė

Vienaragių karalius

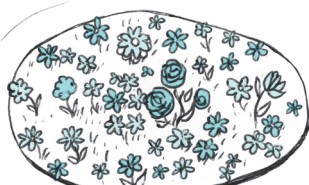
Nimbas

Naida

Airisė

Šešėlis

Vienaragių sala

Gėlių salelė

VAKARŲ
JŪRA

Povandeniniai
rūmai

Iėjimas per
Didįjį ažuolą

Baltieji
kalnai

Gėlių
kalnas

Urvas

Gėlių
pievos

Urvas

Rožių pavėsinė

Mėnulio upė

Fėjų miškas

Sidabrinė
laukymė

Mėnulio upė

Aukštosios
kalvos

Brangakmenių
medis

Debesų pilis

Vienaragių
karaliaus pilis

Lyros
medis

Dantytosios
uolos

Žerintis ežeras

RYTŲ JŪRA

Vienaragių slėnis

Zanna DAVIDSON
FAIRY UNICORNS: Enchanted River
Usborne Publishing, London, 2017

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Usborne Publishing, 2017
Illustrations copyright © Usborne Publishing, 2017
Front cover and inside illustrations by Nuno Alexandre Vieira
First published in the UK in 2017 by Usborne Publishing Ltd

© Darius Grėbliūnas, vertimas į lietuvių kalbą, 2018
© „Tyto alba“, 2018

ISBN 978-609-466-353-6

Turinys

Pirmas skyrius	11
Antras skyrius	22
Trečias skyrius	42
Ketvirtas skyrius	56
Penktas skyrius	75
Šeštas skyrius	88
Septintas skyrius	98

Pirmas skyrius

Zoja luktelėjo, kol močiutės sesuo Mėja nuėjo gulti ir namuose stojo visiškai tyla. Patyliukais išsliūkinusi iš kambario mergaitė nusileido laiptais žemyn ir per galines duris išėjo į sodą. Nakties padangėje ryškiai šviečianti pilnatis nutvieskė takelį ažuolo link. Sustojusi po išsikerojusiomis jo šakomis Zoja iš kišenėlės išsitraukė mėnesienoje spindintį sidabrinį maišelį. Apsibarsčiusi žėrinčiomis dulkėmis mergaitė sulaikė kvėpavimą...

Jėga! Nuo pirštų galiukų per visą kūną nuvilnijo keistas dilgčiojimas. Zoja suprato – burtais suveikė. Staiga aplinkui viskas, regis, pradėjo

augti kaip ant mielių – mergaitė jau žinojo, kad tai ji mažėja. Neilgai trukus Zoja atrodė kaip tikrų tikriausia feja, o tai buvo ženklas tarti burtazodį:

Įsileisk mane, o stebuklingasai medi,

Kur vienaragiai laisvi ir nevaržomi skraido.

Parodyk man žerintį taką,

Į Vienaragių salą, švytinčių skaisčiai.

Sulig ištartais žodžiais ažuolo viduje esančiame slaptame tunelyje suspingsėjo kibirkščiuojantis takas. Zoja pasileido bėgti. Vien nuo minties, kad tuoj atsidurs Vienaragių saloje, mergaitės širdis plakė kaip pašėlus. Minkštas ir šiltas takas kuteno mergaitės pėdas, o ji pati nekantravo pagaliau vėl išvysti Sidabrinę laukymę, joje šlamančius vaivorykštinius medžių lapus ir žydrą salos dangų. Tačiau labiau už viską mergaitė troško

pamatyti visada kukliai besišypsančią savo draugę Astrą, mažąją vienaragę, kurios švelnų it šilkas baltą kailiuką puošė žybsinčios žvaigždėlės.

Šios vasaros atostogos labai skyrėsi nuo visų kitų. Tetos sode stūksančio ąžuolo viduje mergaitė atrado slypintį magiškų vienaragių pasaulį, kuriame patyrė vienas už kitą stebuklingesnių nuotykių.

Tačiau kai Zoja, pasirengusi išvysti Vienaragių salą, įveikė paskutinį tako vingį, ji iš išgąščio sustingo. Vanduo sėmė jos basas pėdas. *Kas nutiko?* – sunerimo Zoja. Ir kuo toliau ji ėjo tuneliu, tuo giliau brido į vandenį. Netrukus vanduo apsėmė jai čiurnas. *Greičiausiai vanduo plūsta iš salos*, – spėjo Zoja. – *Bet juk taip negali būti. Tunelis veda tiesiai į Sidabrinę laukymę, o ten neteka jokia upė.*

Taškydama vandenį į visas puses Zoja pasileido bėgti. Pasiekusi tunelio galą mergaitė aiktelėjo. Sidabrinė laukymė atrodė neatpažįstama. Nežinia iš kur plūstantis vanduo sėmė medžius ir pievą, jo paviršiuje plūduriavo lapai. Apsunkę tamsūs debesys kybojo žemai danguje, ir net vairykštiniai lapai atrodė netekę savų spalvų. Dar keisčiau buvo tai, kad laukymėje nešmėkštelėjo nė gyvos dvasios. Dažniausiai vos tik įžengus tarp medžių atšuoliuodavo Astra jos pasveikinti, girioje tarp gėlių laidydavo miško gyvūnai, nuo šakos ant šakos nardydavo paukščiukai. Dabar buvo visiškai tylu, tik pro šalį plūdo vanduo.

– Astra? – pašaukė Zoja. – Ar tu čia?

Niekas neatsišaukė, o vanduo kilo tiesiog akyse. Dabar jis tyvuliavo jai aplink kelius. Mergaitė suprato, kad turi apsisukti... grįžti tuo pačiu apšviestu taku Didžiojo ąžuolo viduje į savo pa-

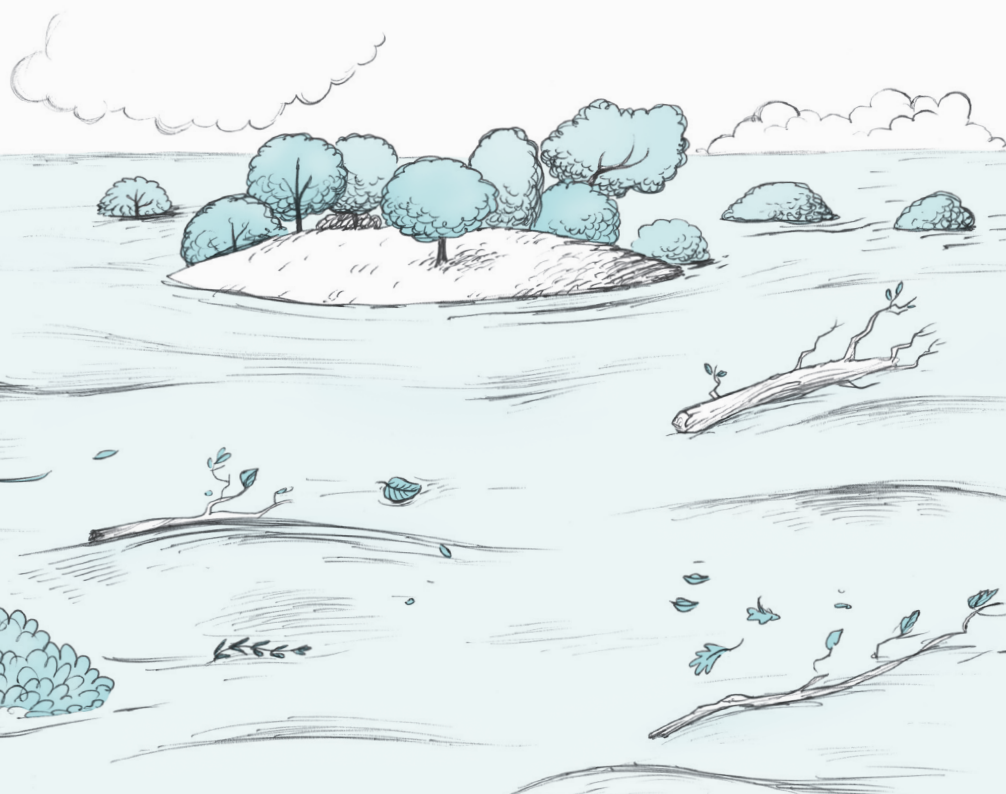
saulį, kuriame jai bus kur kas saugiau. Tačiau Zoja negalėjo palikti salos tokioje bėdoje. Mergaitei knietėjo išsiaiškinti, kas čia dedasi, ir įsitikinti, kad jos draugai saugūs.

Betgi žengusi žingsnį į priekį Zoja pajuto, kad žemė slysta iš po kojų... ir kitą akimirką ji pūkš-

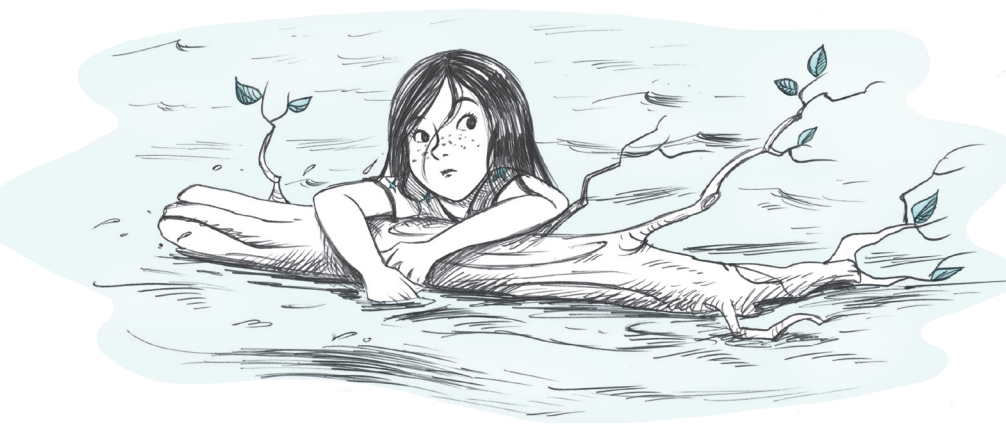
telėjo į vandenį. Srovės būta tokios stiprios, kad mergaitė nė nespėjo surikti, kai buvo nunešta tolyn nuo tunelio per užtvindytą laukymę.

Ledinio vandens nešama Zoja dairėsi aplink ieškodama, ko nusitverti. Kiek tolėliau pastebėjo plūduriuojančią storą šaką ir sutelkusi visas jėgas

nuplaukė prie jos. Vos sugriebusi Zoja ją apsikabino. Bet apsivijusi ją rankomis mergaitė suprato, kad srovė tik stiprėja.

Vis greičiau nešama per Sidabrinę laukymę Zoja galiausiai su garsiu ŪŪŪŽT prašvilpusi tarp medžių išlėkė į Vienaragių slėnį.

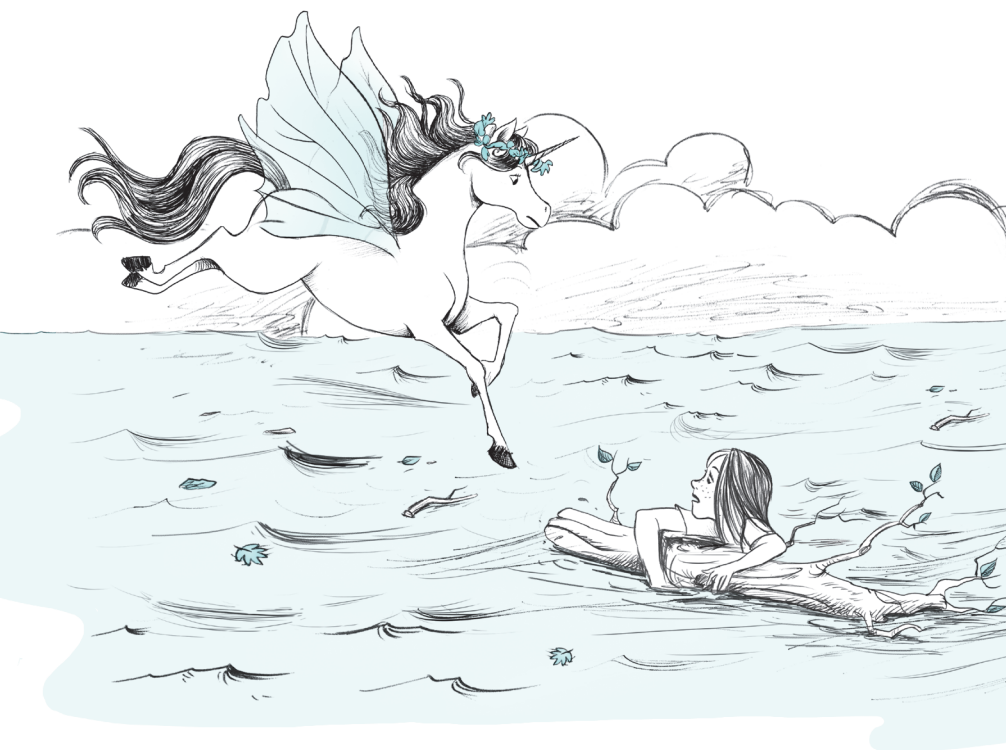
– O, ne! – suriko ji. Zoja išvydo, kad visas slėnis užtvindytas. Nebuvo matyti, nei kur vinguriuoja Mėnulio upė, nei kur baigiasi Gėlių pievos

ir prasideda slėnį supančios kalvos. O tada aukštai pilkame ir debesuotame danguje, virš mergaitės galvos, žaibišku greičiu uolų link praskriejo saujelė vienaragių. *Turbūt vargšeliai ieško, kur prisiglausti*, – pasvarstė Zoja, vildamasi kaip nors prisidėti prie jų.

– Padėkit! – pamėgino šaukti mergaitė. – Aš čia, apačioje! Padėkit!

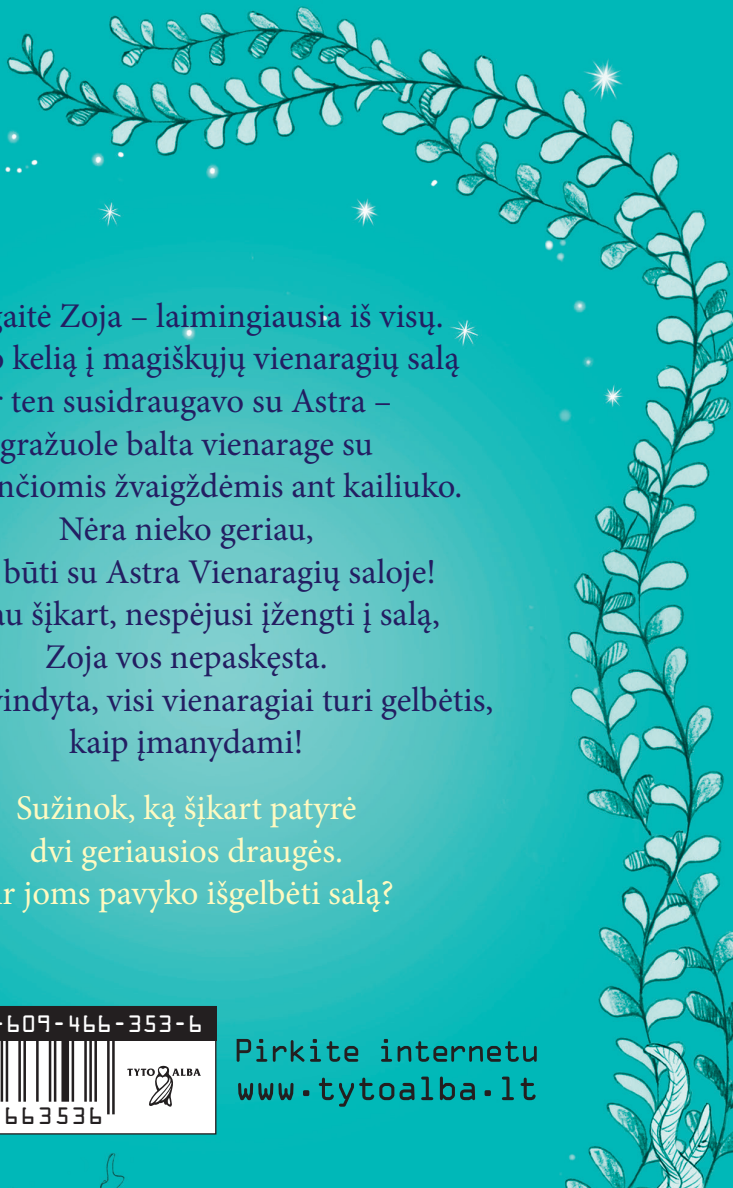
Zoja suvokė – kad ir kaip garsiai šauktų, jos balsą vis vien nustelbs plūstančio vandens keliamas triukšmas. Aplink, kiek tik akys užmatė, nebuvo nė menkiausio žemės lopinėlio. Vien tik neaprėpiama vandens platybė.

Beprarandanti viltį staiga mergaitė išvydo jos link iš dangaus neriantį vienaragį. Tai buvo ne Astra – ją Zoja pažintų iškart. Bet vienaragiui priartėjus mergaitė lengviau atsikvėpė pamačiusi, kad tai Sorelė – Astros mama, medžių sergėtoja. Zoja

įžiūrėjo vainiką iš gebenės, katilėlių ir pasiflorų,
taip pat žalsvai žvilgantį jos kailį. Atrodė, kad vi-
sur kartu su ja keliauja dalelė miško.

– Viskas gerai, – tarė sau Zoja. – Dabar aš
saugi.

Mergaitė Zoja – laimingiausia iš visų.
Ji rado kelią į magiškųjų vienaragių salą
ir ten susidraugavo su Astra –
gražuoje balta vienarage su
spindinčiomis žvaigždėmis ant kailiuko.
Nėra nieko geriau,
kaip būti su Astra Vienaragių saloje!
Tačiau šįkart, nespėjusi įžengti į salą,
Zoja vos nepaskęsta.
Sala užtvindyta, visi vienaragiai turi gelbėtis,
kaip įmanydami!

Sužinok, ką šįkart patyrė
dvi geriausios draugės.
Ar joms pavyko išgelbėti salą?

ISBN 978-609-466-353-6

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt

NUO

7

IKI

9

METŲ